

jíti žalovaný opomenul, ač po zákonu tak učiniti mohl a povinen byl, jsa z důvodu prvním soudem správně uvedených, jak již rozvedeno bylo, povolán zájmy dlužníkovy hájiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Výtka, že řízení odvolací stejně jako řízení v první stolici zůstalo neúplným (§ 503 č. 2 c. ř. s.) proto, že nebylo zjištěno, že notáři nebyl doručěn dekret, ustanovující ho za žalobcova opatrovníka, a že ustanovení opatrovníka nebylo ve veřejných listech vyhlášeno, — mohla by býti oprávněna jen tehdy, kdyby zmíněné okolnosti byly pro rozhodnutí důležité. Než tomu tak není. Dle §§ 174 a 162 odstavec druhý ex. ř. může v dražebním řízení býti upuštěno od toho, aby zřízení opatrovníka bylo ediktem oznámeno. A že notář přes to, že mu snad nebyl doručen zvláštní dekret, dobře byl si vědom toho, že byl zřízen opatrovníkem nepřítomného žalobce ve smyslu §§ 270, 276 obč. zák., 133, 162 odstavec třetí ex. ř., a ne pouze opatrovníkem pro doručování, plyne zřejmě z toho, že za nepřítomného účastnil se roků dražebních a rozvrhových. Vedle § 162 odstavec třetí ex. ř. však bylo jeho povinností, a by zastupoval nepřítomného dotud, dokud tento se nedostavil nebo jiného zástupce soudu nepojmenoval, a jeho zájmy nevyžadovaly již zastoupení dalšího. S hlediska § 503 čís. 4 c. ř. s. uplatňována jest nesprávnost právního posouzení proto, že případnou škodu zavinil v první řadě soud exekuční, nezastaviv ihned sám řízení exekuční, jakmile zvěděl, že žalobce jest ve službě válečné. Než nečinnost soudu nesprošťovala opatrovníka povinnosti, aby v zájmu opatrovance přiměřeným oznámením nebo návrhem dal podnět k zákonnému postupu. Lichou jest námitka, že notář nebyl by bez dekretu oprávněn býval k nějakému právnímu jednání. Vždyť legitimace jeho byla patrna ze spisu exekučních, a kdyby snad soud byl žádal formálně průkaz jeho legitimace, byl by stačil pouhý poukaz na spisy exekuční. Nápravy dle § 6 odstavec třetí čís. nařízení ze dne 29. července 1914, čís. 178 ř. zák. nebo dle § 529 čís. 2. c. ř. s. nebylo možno docíliti a to nejen z důvodů odvolacím soudem vytčeného, že dlužník byl v exekučním řízení zastoupen opatrovníkem, nýbrž i proto, že ustanovení §§ 529 a násl. c. ř. s. pro řízení exekuční neplatí (§ 78 ex. ř.). Jinak odkazuje se k rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 1050.

Žaloba o plnění knihovně zajištěných výměnkářských dávek a o náhradu za neposkytnuté dávky není hypotekární žalobou a nelze ji proto knihovně poznamenati.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, R II 166/21.)

Žalobkyně domáhala se žalobou plnění výměny, knihovně zajištěné a zaplacení náhrady za její neplnění po určitou dobu a žádala též o knihovní poznámku žaloby. Knihovní soud poznámku povolil, rekursní

soud návrh zamítl. **Důvody:** Povolení knihovní poznámky žaloby, o niž tu jde, není přípustným. Právo výměny je pro nemovitost reálním břemenem a nelze tudíž dovolávat se obdoby předpisu § 59 knih. zák. o poznamenávání žaloby hypotekární. Znění § 20 lit. b) knih. zák. o přípustnosti poznámek k založení určitých právních účinku dle předpisu civilního řádu soudního dochází vzhledem k § 73 knih. zák. svého omezení na případy, vytčené v §§ 59, 61—72 knih. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

K názoru dovolací stěžovatelky, že její žaloba jest žalobou hypotekární, a že ji proto sluší posuzovati dle § 20 lit. b) knih. zák., nelze přisvědčiti. Žaloba hypotekární, jež vedle § 59 knih. zák. může k žádosti věřitele býti na zavázané nemovitosti knihovně poznamenána, předpokládá, že se v ní jedná o knihovní pohledávku číselně určenou, naproti tomu předmětem žaloby, o niž tu jde, jest výměna, na realitě pro ni vázanou, a není náhradní nárok pro neplnění výměny žalobou rovněž za dobu uplynulou požadovaný, ani v odstupní smlouvě, na jejímž základě byla knihovně vložena výměna, číselně vyznačen, ani v pozemkové knize zástavní právo vloženo (§ 14 knih. zák.). Proto okolnost, že za plnění výměny, kterou dovolací stěžovatelka správně charakterisuje jako reální břemeno, ručí nemovitost, jí zavazaná, nečiní ze žaloby ještě žalobu hypotekární. Otázku ohledně přípustnosti poznámky žaloby dlužno posuzovati dle předpisu knihovního zákona, a poněvadž tento zákon přesně rozlišuje mezi knihovním zápisem služebností a reálních břemen (§ 12 knih. zák.), a zástavního práva (§ 13—18 téhož zákona), z nichž v § 12 se výslovně praví, že není třeba udati hodnotu v penězích, kdežto § 14 vyžaduje, by byla pohledávka číselně určena, plyne z toho, že se žalobkyně pro svůj názor nemůže odvolávat na předpis § 59 knih. zák., který dle svého znění nepřipouští rozšiřujícího výkladu, stěžovatelkou hájeného, jako by se slušelo užití ho také při žalobách o výměnu vůbec, bez ohledu na to, zda-li jednotlivá její oprávnění jsou v pozemkové knize udáním určité číslce vyznačena, čili nikoliv. Pokud jde o ustanovení § 20 lit. b) knih. zák., může zde přijíti v úvahu jen poznámka spornosti, a poněvadž stěžovatelka sama netvrdí, že by pro tuto poznámku byly zde podmínky §§ 61—72 knih. zák., slušelo se její dovolací rekurs hledíc k § 73 knih. zák. zamítnouti jako neodůvodněný.

Čís. 1051.

Není »jměním« žalovaného ve smyslu § 99 j. n., přísluší-li mu nárok na náklady, k nimž byl žalobce odsouzen pro odmítnutí žaloby pro nepříslušnost soudu.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, R II 195/21.)

Puvodní žaloba nynějšího žalobce proti cizozemské firmě, podaná u soudu žalobcova bydliště, byla soudem pro nepřislušnost odmítnuta a žalované přisouzeny náklady sporu. Po právní moci odmítajícího usnesení